

[...]

Quan les dues noies arribaren a casa de l'Anna, se sentia un so des de fora, com si algú toqués la guitarra a tot drap.

—Què és això que se sent? —li preguntà la Rosa.

—És el meu germà. Està tocant. Ara el veuràs.

Les noies entraren i allí, al menjador, hi havia en Cesc, assegut amb les seves ulleres vermelles de pasta gruixuda, que començava a tocar *Do you give a damn for me* amb la tècnica del *bottleneck* i picant fort a terra amb el peu dret. L'Anna, com un acte reflex, agafà la pandereta d'una estanteria i començà a acompanyar en Cesc al ritme de la cançó. La Rosa s'assequé en una de les cadires i es quedà bocabadada escoltant, observant, vivint aquell espectacle. Tres intensos minuts després, totes dues es posaren a aplaudir i a cridar: «Genial!», «Molt bé!». En Cesc es quedà sorprès:

—No sabia que estaves acompanyada...

—Sí, et presento la Rosa. Rosa, en Cesc —la Rosa s'apropà i al fer-li arribar la mà s'adonà que era cec.

—Per en Muddy Waters! Has portat una amiga? Deixa'm veure't bé. —En Cesc deixà la guitarra, s'aixecà i amb les dues mans començà a recórrer el rostre de la Rosa amb un tacte suau i una delicadesa no gaire habitual en els homes. Ella es quedà immòbil i deixà que ell la «veiés». Tancà els ulls a causa de la proximitat de la cara d'en Cesc i ell notà el nerviosisme d'una noia que no estava acostumada al contacte amb els homes.

—Ets molt guapa... i molt jove. Quants anys tens?

—Setze, com l'Anna.

—Sí, anem al mateix curs, encara que a classes diferents —afegí l'Anna.

—Castanya, potser?

—Sí.

—Molt bé, gràcies —digué en Cesc mentre apartava les mans. Així em faig molt millor a la idea de la persona amb qui estic parlant.

—Sí, i de quines amigues tinc! —digué irònicament l'Anna amb un to que la delatava.

—Et quedes a dinar?

—Sí, sí que s'hi queda. Perdona, Cesc, però ha sigut improvisat —li confessà la seva germana.

—Ah! No passa res, tardaré una mica a preparar dinar per a una altra boca i ja està. Si voleu, podeu pujar i ja us avisaré. Ja has avisat a casa que no vas a dinar?

—Sí, els he trucat pel mòbil al sortir de classe.

—Per cert, de quina casa ets?

—Em dic Sanahuja de cognom.

—Sí, un cognom molt típic d'aquestes terres. I què fan els teus pares?

—El meu pare té una constructora i la meva mare no treballa. —De sobte, en Cesc canvià la cara i el somriure deixà pas a una cara de sorpresa que tothom percebé, tot i les ulleres de sol i els intents per dissimular-ho.—

—Sou cinc germanes, oi?

—Sí, com ho saps?

—El teu pare encara va cada diumenge a missa amb vosaltres, i la teva germana gran potser ja s'ha casat...

—Hala! Com ho saps tot això?

—És una llarga història, però per resumir, diguem-ne que jo anava a l'institut amb la teva germana gran, bé, la segona, la Sara, perquè tu deus ser la petita i totes les altres són les germanes grans, és clar.

—Ah! Ja ho entenc. Així que ets de la mateixa quinta que la Sara.

—Sí... —en Cesc canvià la veu de cop i la féu més suau i preocupada—. Per cert, ja s'ha casat la Sara?

—No, i ara! A més, el seu últim nòvio l'ha deixat. No té gaire sort amb els nois. — Després que la Rosa digués això, en Cesc continuà amb el to alegre, com de costum.

—Vinga, vinga, noies, som-hi. Que jo tinc feina.

—Molt bé, ara baixem. Vine, Rosa, que t'ensenyaré la casa.

—Bona idea, oh, yeah! —digué de forma inesperada en Cesc mentre es dirigia a la cuina.

Les dues noies pujaren les escales i entraren a l'habitació de l'Anna. La Rosa no podia creure el que veia: una habitació totalment devastada pel desordre i la despreocupació. Sobtaven tots aquells pòsters de gent de color que no havia vist mai, atapeïts a les quatre parets. El llit, al mig de l'habitació, amb una senzilla tauleta de nit i un petit armari. Una taula amb un ordinador, una cadira i una estanteria plena de discos de vinil i de llibres era la resta del mobiliari.

—Què et sembla, t'agrada? —li preguntà l'Anna.

—Home... sí. És molt diferent a la meva. És que jo comparteixo habitació amb ma germana i tenim una habitació molt gran. Ella l'ocupa quasi tota, per això. Qui són aquests dels pòsters?

—Són músics de *blues*. Aquest és B. B. King, que és dels pocs que encara és viu, en Muddy Waters, que li sentiràs dir molt a mon germà, ho diu constantment com una expressió. Aquest és en Sonny Boy Williamson, l'Elmore James...

—I dius que són tots morts?

—Sí, per desgràcia no n'he pogut veure cap en directe. Només B. B. King a Barcelona, i em va marcar molt.

—I t'agrada molt aquesta música?

—Ja ho crec! No has sentit en Cesc allà baix? Toca molt bé, m'agrada més com canta el seu amic, en Robert, que també toca molt bé la guitarra. —Després de dir això, es tragué el suèter amb tota naturalitat i començà a treure's els pantalons.—

—Nena, però què fas? —preguntà tota sorpresa la Rosa.

—Em trec la roba. No et molesta, oi? —preguntà l'Anna mentre es quedà només amb les calces posades —Vinga, que t'acabo d'ensenyar la casa.

—No deus anar per casa així!?

—Sí. És comodíssim i em dóna molta llibertat. Per què no ho proves?

—Jo? Ni boja. Si anés així per casa els meus pares em matarien després de torturar-me per assegurar-se que no estic posseïda.

—Però has dit que éreu cinc germanes. Tia, llavors és genial anar així, si sou tot noies i el teu pare no hi és.

—No, no, no. Jo no ho puc fer això a casa.

—Llavors per què no ho fas aquí? Vinga, treu-te la camisa. Prova-ho, vinga. Si ens hem vist milers de vegades totes les ties a les dutxes despullades.

—Ho dius de veritat? No estaré còmoda, em sembla.

—Bé, tu mateixa, però és una oportunitat única de provar-ho. Pensa que en Cesc és totalment cec: no veu ni llum. Així que no tens excusa.

—D'acord, però no miris. —La Rosa es girà d'esquena mentre es desbotonava la camisa.—

—Nena, però que tonta que ets. Et gires d'esquena i ara et veuré en *sostens* tota l'estona.

—Ja ho sé, ja ho sé! Però és que no ho puc evitar! No m'ho facis més difícil, que ja em costa molt. —La Rosa deixà la camisa sobre el llit i es girà.—

—Veus, ja està! Així de fàcil. Què se sent?

—Etic nerviosa. Molt nerviosa.

—Vinga, sortim!

En aquell mateix moment, se sentiren crits des de sota.

—Noies: a dinar! Vinga, som-hi! —cridava en Cesc a plens pulmons.

—Mira, just a temps. Baixem.

—Déu meu. Ara baixo així?

—Clar! Fixa't bé en el que jo faig. I sense pensar-m'ho. —L'Anna sortí només amb calces i darrere, la Rosa sense camisa. Les dues baixaren les escales i s'assegueren a taula.—

—Hola, noies. Rosa, espero que t'agradi tot això. T'agrada el peix? He pensat que els divendres segurament no mengeu carn, a casa vostra.

—Té raó, intentem no menjar-ne.

—De veritat? —preguntà l'Anna.

—Sí. Els meus pares són molt religiosos.

—Rosa, no em tractis de vostè, que no sóc gran —li recordà en Cesc—. Vinga a menjar. Vols que et serveixi? —Sense esperar la resposta, en Cesc agafà la safata, s'apropà a la Rosa i li posà una daurada sencera al plat. Ella tenia els braços creuats tapant-se els pits. Quan en Cesc s'allunyà altre cop, l'Anna li féu senyals perquè abaixés els braços i es relaxés. La Rosa agafà els coberts i començà a menjar. Sense adonar-se'n s'estava començant a relaxar. Al cap de cinc minuts ja no recordava que anava en sostenidors.—

—Com està el peix, noies?

—Bo, molt bo. Avui estàs inspirat —li digué la seva germana.

—És que tenir dues noies guapes a casa inspira qualsevol. Què et sembla la casa? No et fixis en l'habitació de l'Anna, perquè és una desordenada i una mica...

—*Guarra?* —tallà l'Anna—. Deu estar de moda, aquesta paraula. —I totes dues es posaren a riure.—

—Ara m'he perdut... —digué tot encuriós en Cesc—. Què vols dir?

—Res, que és una paraula que es diu molt a l'insti —respongué l'Anna.

—Sí, ja m'imagino que allà dalt el llenguatge no deu ser gaire fi, que diguem. Ah! per cert, suposo que vas correctament vestida, ja m'entens.

—Clar que sí, que tenim una convidada.

—D'acord, d'acord. Només era una confirmació —es justificà en Cesc mentre la Rosa no podia aguantar-se el riure.

—I què tal les teves germanes, Rosa? —preguntà directament en Cesc amb set d'informació.

—Molt bé. La Montse, casada i amb un fill de mesos, i la Sara soltera i a casa. Bé, les altres quatre germanes som a casa. La Mònica també treballa i surt amb un munt de nois...

—Alhora? —digué en Cesc provocant que l'Anna escopís el menjar que tenia a la boca per poder riure fora mida.

—No, no...

—No ho diguis així, que sona fatal. Surt amb un munt de nois no és precisament una expressió gaire adequada si no vols que prenguin la teva germana com una noia lleugera de *cascos*, que també n'hi ha, en aquest poble. Seria millor dir que ha tingut una relació estable i que ara està amb un altre noi. Així fas entendre que només són dos i ordenats en el temps, no superposats.

—D'acord, d'acord... tenia una relació estable i ara surt amb un altre noi. Treballa a la fàbrica de galetes.

—I la Sara, on treballa?

—Ah! Me n'oblidava: treballa d'administrativa al casal.

—Continua, continua.

—Bé, em queda la Vanessa, que estudia nutrició o alguna cosa així a Reus i va i ve cada dia. No sé perquè l'he canviat d'ordre, perquè ella és més gran que la Mònica i més petita que la Sara.

—I vosaltres, no us coneixíeu abans?

—És que jo anava a l'institut concertat i després em van canviar perquè el curs passat no anava gaire bé.

—Ah, és clar, em sembla que després de la Sara ja us van posar totes al concertat — matisà en Cesc.

—Sí, però ara jo he tornat al públic.

—Mmm! Retorn als orígens... Bé, Rosa, continua. Així, quants anys teniu ara? — preguntà en Cesc.

—Vint-i-nou, vint-i-set, vint-i-cint, vint-i-tres i setze.

—Mare meva! Nena, què és això, la combinació de la Lotto? —preguntà l'Anna fent que els tres es possessin a riure.

—Ho sembla, però falta un número i el complementari! —digué la Rosa com a burla del que acabava de dir. Ja ho havia pensat més d'una vegada, això.

—Si afegim les edats dels teus pares, ja tenim la combinació guanyadora d'aquesta setmana, senyores i senyors! —soltà en Cesc per posar la guinda al pastís.

—Ostres! Ara no recordo l'edat del pares.

—Doncs no ens tocarà avui! Llàstima! Ara de debò: no heu pensat mai ningú a jugar amb aquesta combinació?

—Al meu pare no li agrada la loteria, diu que desafia el disseny de Déu i que és una droga.

—El disegni de Déu? Quina paraula més forta. L'has après d'ell o del capellà, aquesta paraula? —preguntà en Cesc.

—No me'n recordo. De tots dos llocs, suposo.

—Bé, noies, us asseguro que si us toca la loteria algun dia no desafiarà el disegni de Déu. El que pot desafiar la seva voluntat és el que feu després amb els diners. De tota manera, ja m'hauria conformat jo, amb aquest disegni, i no amb els que em tenia preparats. Creieu-me noies, si no feu mal a ningú i us arriba una oportunitat, aprofiteu-la, perquè potser no tornarà. Postres?

—No gràcies, estic supertipa —respongué l'Anna.

—Jo també estic plena. El dinar era boníssim. Moltes gràcies —agraí la Rosa.

—I què teniu pensat fer aquesta tarda? —preguntà en Cesc mentre començava a recollir la taula.

—Ecoltarem música a l'habitació i després... podríem anar a fer un tomb, oi? —preguntà l'Anna directament a la Rosa.

—Sí, bona idea.

De sobte, en Cesc agafà el plat de la Rosa i vessà restes de menjar damunt seu.

—Ostres! Perdona, Rosa! És que avui no m'hi veig gaire. Deixa'm que ho eixugui amb el drap.

—No, no, no cal, de veritat... —digué tota tremolosa tement que ell s'adonés que no portava camisa.

—Cesc, no intentis arreglar-ho, perquè encara fotogràs mà a la pobra Rosa i no en té cap culpa.

—Perdona un altre cop. Deus està tota enganxosa. Anna, deixa que es netegi i deixa-li una camiseta teva. Vols que et renti la que portes? Anna: mira on són les taques i marca-les, que la rentaré.

—No, no cal de debò... Me la trauré... i me'n posaré una de teva i ja està. Fins ara.

Després de dir això, s'aixecaren de la taula i pujaren a l'habitació. Començaren a riure com boges.

—Quin fart de riure! No puc més, m'estic pixant, tia! —intentà dir la Rosa mentre es posava vermella de tant riure i quasi no se l'entenia.

—Això! Només falta que et pixis als pantalons! —rematà l'Anna provocant un contraatac de riure. S'estiraren al llit i es quedaren mirant el sostre de l'habitació, l'únic lloc que era lliure de pòsters i de desordre.

—Anna.

—Digues.

—No tanques mai la porta de l'habitació?

—No.

—Ni quan et canvies o quan vols intimitat?

—No ho sé, m'he acostumat així. De petita, deixàvem la porta oberta per si en Cesc em sentia cridar o necessitava alguna cosa. A més, no pateixo perquè puc fer el que vulgui i no se n'adona.

—A mi em sembla que és molt llest i que sap tot el que fas, però et deixa fer perquè no fas mal a ningú i creu que així et sents bé.

—Doncs té raó —confirmà l'Anna.

—Sempre ha sigut cec, el teu germà?

—No, va ser per culpa d'un accident. Anava amb els meus pares i van tenir una topada frontal amb un altre cotxe que va envair el seu carril. Els nostres pares van morir i ell va quedar cec després d'estar mesos a l'hospital.

—Això és terrible. Jo no sé si podria aguantar que els passés una cosa així a la meua família i a les meves germanes. I va ser fa gaire?

—Fa deu anys, més o menys.

—Ostres, devia ser molt jove llavors, oi?

—Tenia la nostra edat, bé disset, exactament. I jo, sis. —La Rosa s'aixecà i es posà a mirar els discos de vinil de l'estanteria.—

—Com és que els tens aquí, els discos, i no els té el teu germà?

—Perquè ell no pot veure quin disc és el que agafa, així que em diu quin vol que li posi i escolta la música des del pis de sota o moltes vegades amb mi mentre xerrem. M'explica moltes coses interessants. M'encanta parlar amb ell i ja has vist què divertit que és.

—Ni que ho juris. Si el meu pare fos així, crec que també deixaria la porta oberta. I se'n recorda, de tots els discos que teniu?

—I tant que sí! I per ordre d'interpret i cronològic. No em diu que li posi un disc d'en Muddy Waters, sinó que em diu: «Posa *I'm ready*.» I jo el poso. A vegades em diu: «Posa la música que creus que reflecteix millor com et sents en aquests moments.» Jo el poso i ell ja s'adona immediatament de com em trobo. Després parlem d'això i em fa explicar per què em sento així. Fa sentir-me tan bé, parlar d'aquestes coses...

—Ah, sí? Quina bona idea. I quin disc em diries que posés ara?

—*I just want to make love to you*.

—Molt graciosa! Que fort i que descarada!

—Sí, però la versió original d'en Muddy. No és un disc, sinó una cançó. —L'Anna s'aixecà i li ensenyà el disc.— Mira, la trobaràs en aquest LP. Vols posar-lo tu?

—Sí, però no n'he posat mai cap. Com es fa?

—Mira, vine. —L'Anna tragué el disc de la funda i li donà a la Rosa.— Agafa'l per les vores: no posis els dits a sobre. Vigila. Ara, el poses al tocadiscos. Així, molt bé. Agafes suaument el capçal i el desplaces amb la punta del dit. A poc a poc, suaument. Així. Ara

has de buscar la cançó que vols posar. Veus, és la tercera. Veus aquestes línies? Separen les cançons. Una, dues i tres. Aquí, perfecte. Ara abaixa l'elevador del braç, aquesta palanca. Ja ho tens. Només falta prémer el botó per engegar-lo. Ja està. Ho veus?

—No m'imaginava que fos així. Té alguna cosa especial, això de posar aquests discos. I que bé sona!

—Aquest disc té trenta anys i en fa potser quinze que el tenim.

—Trenta anys?

—Això aquest disc. La cançó és del 1954.

—Mare meva, com n'és, de vell!

—Tot el que és vell no ha de ser dolent. El vi, els discos, el bon licor, els cotxes antics, els segells...

—Els quadres, les escultures i els llibres! —recordà la Rosa amb alegria.

—Sí. T'agraden els quadres i els llibres?

—Sobretot els llibres: devoro els llibres romàntics i d'aventures. M'encanten. Em fan sentir tan bé com a tu la música. Em transporten a un altre món, a una altra època... i aprens tantes coses! Al final és com si coneguessis els personatges de tota la vida i els veiessis passar per davant de casa. Llàstima que no n'hi ha que parlin d'aquest poble.

—I quin llibre vols que parli d'aquest poble? Algun de vi o d'història, com a molt. Ningú es fixa en nosaltres, i no m'estranya, aquest poble és un avorriment.

—Jo també ho penso, això!

—I no t'has imaginat mai que marxés d'aquí? Jo, moltes vegades. He tingut un somni ben estrany alguna nit. Somio que en Cesc condueix un cotxe vell i que jo vaig al seu costat i marxem de viatge, ben lluny. No sé on, però ben lluny. A vegades veig passar paisatges plens de cultius, boscos i muntanyes, pobles superxulos; i a vegades, grans

ciutats. Després em desperto i recordo que en Cesc és cec i que jo tinc setze anys i tot se'n va a la merda.

—Jo somio desperta, que és pitjor! Jo m'imagino que marxo en tren, en un tren vell i lent com els que passen per Montblanc. És curiós, però jo sempre m'hi veig sola, en aquell tren. Allà, asseguda i veient com m'allunyo d'aquest poble...

—Potser prou de somiar, tia, que acabarem malaltes —digué l'Anna com si volgués despertar-la—. No vols netejar-te? Si vols dutxar-te, al costat mateix hi ha el bany, tu mateixa.

—És una bona idea, estic tota enganxosa de la salsa del dinar...

—Veus com té avantatges molt bons, això de dinar sense roba?

—No se m'hauria acudit mai, però tens raó. Vaig al bany.

[Continuarà a *Segueix el teu cor*]